

Arrest

nr. 231 270 van 16 januari 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ROLAND
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart erkend staatloze te zijn, op 17 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 augustus 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat F. ROLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vraagt op 25 juni 2018 een verblijfsmachtiging aan in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2018 werd ingediend door:

[B.M.J.S.] (R.R.: [...])

nationaliteit: statenloos

geboren te Dubai op 21.02.1973

adres: [...]

ook gekend als: [B.A.] geboren op 02.12.1969

en als: [B.M.] geboren op 02.12.1969

en als: [B.M.] geboren op 21.02.1973

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg de eerste maal asiel aan onder de naam [B.A.] geboren op 02.12.1969. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.08.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 27.02.2012 illegaal in België. Op 27.02.2012 vroeg hij een tweede maal asiel aan. Deze werd op 29.02.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 11.06.2012 vraagt hij een derde maal asiel aan.

Nu onder de naam [B.M.] geboren op 21.02.1973. Ook deze asielaanvraag wordt dezelfde dag nog niet in overweging genomen. Op 27.06.2012 vraagt hij een vierde maal asiel aan. Ook deze wordt op 04.07.2012 geweigerd om in overweging te nemen. Op 19.02.2013 vraagt betrokkene voor de vijfde keer asiel aan. Ook deze wordt dezelfde dag niet in overweging genomen. Op 22.04.2013 vraagt hij een zesde keer asiel aan. Ook deze wordt dezelfde dag niet in overweging genomen. Op 07.01.2014 dient hij voor de zevende keer een asiel aanvraag in. Deze wordt ontvankelijk verklaard. Betrokkene legde namelijk een nieuw paspoort voor op naam van [B.M.J.S.] geboren te Dubai op 21.02.1973. Echter, betrokkene heeft nagelaten om zich aan te melden bij de bevoegde diensten en op 19.02.2015 wordt de afstand van zijn asielaanvraag genoteerd.

Daarop blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 24.02.2015 asiel heeft aangevraagd in Zweden. De overname werd gevraagd door Zweden en betrokkene komt terug naar België. Op 29.05.2015 vraagt hij daarop terug en voor de achtste keer asiel op Zaventem. Maar volgens het dossier heeft betrokkene op 10.06.2015 ook asiel aangevraagd in Duitsland. Op 23.07.2015 wordt dan ook de afstand van zijn achtste asielaanvraag in België genoteerd daar betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproeping door de Belgische asielinstanties. In oktober wordt dan de overname gevraagd van Duitsland aan België. Op 20.11.2015 vraagt betrokkene voor de negende keer asiel aan aan de grens in Raeren. Deze wordt ontvankelijk verklaard en naar het CGVS verstuurd.

In 2017 vraagt Italië informatie aan België daar hij blijkbaar in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 17.03.2017 vraagt betrokkene voor de tweede keer asiel aan in Zweden. Zweden vraagt daarop de overname aan België maar er wordt geweigerd daar Italië nooit de overname heeft gevraagd en het dus lijkt dat Italië de verantwoordelijkheid inzake dit dossier overneemt. Op 16.11.2017 doet betrokkene blijkbaar terug een asielaanvraag in Duitsland. Op 22.11.2017 wordt de overnamevraag opnieuw

geweigerd door België. Op 20.12.2017 beslist uiteindelijk het CGVS dat zijn 9e asielaanvraag niet verder wordt onderzocht daar betrokkene niet reageerde op zijn uitnodiging om zich te melden. Op 16.02.2018 vraagt hij voor de tiende maal asiel aan België. Ook inzake deze aanvraag wordt een afstand genoteerd daar betrokkene opnieuw niet reageerde op zijn uitnodiging om zich te melden. Bovendien werd tevens de overname gevraagd aan Italië. Deze wordt aanvaard maar een terugname kan niet plaatsvinden daar betrokkene blijkbaar verdwenen is. De duur van de asielprocedures – met name één jaar en zeven maanden voor de eerste, 2 dagen voor de tweede, een dag voor de derde, een week voor de vierde, een dag voor de vijfde en zesde, iets meer dan een jaar voor de zevende, twee maanden voor de achtste, een maand voor de negende en 2 maanden voor de laatste asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000). Op 25.06.2018 vraagt hij dan een machtiging van zijn verblijf aan met huidige aanvraag art. 9bis. Deze wordt aldus met huidige beslissing onontvankelijk verklaard daar de door betrokkene aangehaalde elementen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 19.12.2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het feit dat betrokkene als staatloze werd erkend en aldus niet over enige nationaliteit beschikt, betekent niet dat hij geen verblijf meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen verblijven in een land waar hij reeds verbleef; m.n. de Verenigde Arabische Emiraten, Egypte of enige ander land waar betrokkene reeds verbleven heeft. Zo stelt het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dat betrokkene zelfs in Bulgarije en Zwitserland zou gewoond hebben. De studie van het administratief dossier toont echter geen duidelijkheid inzake waar betrokkene nu wel of niet wettig heeft verbleven. De studie van het administratief dossier heeft wel aangetoond dat betrokkene nog steeds contact onderhoudt met zijn vader die in Sinai in Egypte leeft. Betrokkene toont niet aan dat hij aldaar niet zou kunnen verblijven. Ook het feit dat op het paspoort (voorgelegd bij zijn zevende asielaanvraag) 'Ramallah' staat als plaats van afgifte doet vragen rijzen omtrent betrokkenes verblijfplaats in 2013. Betrokkene heeft toen echter verklaard dat zijn paspoort afgeleverd werd te Brussel maar bij de vraag waarom dit dan niet vermeld werd op zijn paspoort verklaarde hij dat hij een document heeft moeten aftekenen dat zijn paspoort in Brussel werd afgeleverd. Bij de vraag of hij hiervan een bewijs kan voorleggen stelde hij dat hij dat niet had maar dat hij dit wel zou kunnen bekomen. Betrokkene werd daarop de mogelijkheid geboden om dit document te bekomen van het consulaat maar dit werd nooit door betrokkene voorgelegd. Kortom, betrokkene toont niet aan dat hij dit paspoort in Brussel heeft bekomen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene niet zou kunnen verblijven in een ander land van gewoonlijk verblijf teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Tot slot wordt ook nog verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en van 2012. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen in zijn geboorteland of in Egypte (supra) of enig ander land waarmee hij banden zou hebben zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie.

Ook de verwijzing naar een rapport van het UNHCR kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het UNHCR doet enkel aanbevelingen. Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene geen buitengewone omstandigheden aantoonde en zijn aanvraag kan aldus in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij ernstig ziek zou zijn, dat hij zou lijden aan verschillende ziektes zowel fysiek als psychologisch. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De door betrokkene voorgelegde (sommige medische stukken) d.d. 27.03.2018, d.d. 27.04.2018, d.d. 06.04.2018, d.d. 29.03.2018, d.d. 28.05.2018 en 30.05.2018 zijn niet recent en nergens wordt gesteld dat betrokkene niet zou kunnen reizen omwille van een medische reden. Zijn asielparcours en omzwervingen naar Zweden, Italië en Duitsland doet bovendien zwaar vermoeden dat

betrokkene geen enkel probleem heeft om te kunnen reizen. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al sinds enkele jaren in België zou verblijven, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Engels, Frans en een beetje Nederlands zou spreken- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [B.M.J.S.]

Geboortedatum: 21.02.1973

Geboorteplaats: Dubai

Nationaliteit: statenloos

ook gekend als: [B.A.] geboren op 02.12.1969

en als: [B.M.] geboren op 02.12.1969

en als: [B.M.] geboren op 21.02.1973

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het middel blijkt dat verzoeker artikel 13 van het EVRM eveneens geschonden acht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“A - Rappel des dispositions visés au présent moyen

2.1.

L'article 9bis de la loi du 15.12.1980 prévoit qu'en cas de circonstances exceptionnelles, la demande d'autorisation de séjour peut être introduite en Belgique.

Il est de jurisprudence constante que ces circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies légalement, ne sont pas des circonstances de force majeure (cf. CCE n°I 73.926 du 02.09.2016).

En outre, il a été rappelé dans la demande 9bis introduite par les requérants qu'un même élément peut constituer à la fois une circonstance exceptionnelle et un motif de fond justifiant l'octroi d'une

autorisation de séjour (cf. RvS 73.025 van 09.04.1998, RvS 75.561 van 07.08.1998, RvS 75.592 van 13.08.1998, RvS 85.530 van 22.02.2000).

L'article 74/13 de cette même loi prévoit que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

2.2.

Dans le cadre de l'exercice de ses missions, la partie adverse est tenue de respecter les principes généraux de bonne administration, et notamment le principe de préparation avec soin d'une décision administrative et l'obligation de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Elle doit également respecter l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, consacrée par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et, dans le cadre de la loi du 15.12.1980, par son article 62.

Pour rappel, cette obligation implique l'obligation pour la partie adverse d'informer la requérante « des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous la réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ses motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (cf. jurisprudence constante de Votre Conseil).

2.3.

Les décisions attaquées constituent des décisions de retour au sens de la directive 2008/115/CE.

Partant, le droit de LUE et les garanties prévues dans la Charte des droits fondamentaux de l'UE s'appliquent en l'espèce.

L'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE interdisent les traitements inhumains et dégradants.

L'article 8 de la CEDH et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE garantissent le droit au respect de la vie privée et familiale.

B - Violation de ces dispositions dans le cas d'espèce

B.I. Première branche

2.4.

A la lecture de la décision attaquée, il n'apparaît nullement que la partie adverse aurait pris en compte l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Surtout, il ressort de la décision que la partie adverse n'a pas répondu à tous les arguments du requérant et que, partant, la décision n'est pas motivée adéquatement au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15.12.1980.

2.5.

En effet, par e-mail du 05.08.2019 envoyé par leur conseil, la partie requérante a insisté auprès de la partie adverse sur la précarité de sa situation et a envoyé un arrêt du Conseil d'Etat (CE 244.986 du 27.06.2019) en vue de compléter sa demande 9bis. Un autre e-mail avait également été envoyé en date du 08.02.2019.

Or, la partie adverse ne mentionne nullement ces e-mails et les éléments qui y sont repris dans la décision attaquée. Elle semble tout simplement ignorer l'existence de celui-ci et ne répond donc pas à certains arguments de la partie requérante.

Partant, la décision viole manifestement le devoir de motivation de la partie adverse, consacrés par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980, et les principes de bonne administration visés au présent moyen.

2.6.

En outre, la partie adverse ne tient absolument pas compte de la situation de précarité et de total dénuement dans laquelle vit le requérant depuis plusieurs années. Aucune mention n'est faite de ces éléments dans la décision attaquée.

En outre, elle ne tient pas non plus suffisamment compte de l'état de santé, physique et psychique, du requérant alors que celui-ci avait été démontré par plusieurs documents médicaux à l'appui de sa demande 9bis.

Ces éléments étaient pourtant essentiels afin d'analyser de manière complète et diligente ce dossier, en particulier concernant les éléments et les preuves apportées par le requérant. En effet, la partie adverse se permet de reprocher au requérant de ne pas prouver qu'il ne dispose pas d'un titre de séjour dans un autre pays du monde, alors que celui-ci vit sur la route et dans les rues depuis plus de 20 ans, n'a aucune nationalité, aucun pays de résidence fixe et n'a jamais possédé aucun titre de séjour dans aucun pays du monde ces 20 dernières années. Il lui est évidemment tout à fait impossible de prouver à la partie adverse qu'il est sans titre de séjour dans les autres pays du monde, sauf à rendre la charge de la preuve à son égard tout à fait excessive et dès lors impossible.

Au vu de ces éléments, il apparaît que la décision viole le devoir de motivation de la partie adverse, consacrés par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980, et les principes de bonne administration visés au présent moyen. Elle viole également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et les articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte.

B.2. Deuxième branche

2.7.

Dans la décision attaquée, la partie adverse ne fait aucune mention de la vie privée et familiale du requérant en Belgique et ne tient pas suffisamment compte de son état de santé.

Pourtant, la partie adverse ne peut ignorer que le requérant vit en Belgique depuis 10 ans, au vu des nombreuses démarches qu'il a réalisées en Belgique et des nombreuses interpellations dont il a fait l'objet.

Malgré cet élément, la partie adverse ne mentionne pas la durée du séjour du requérant en Belgique (en tout cas pas sous l'angle du respect de sa vie privée et familiale).

A fortiori, il apparaît ainsi qu'aucune mise en balance n'a été faite entre le droit à la vie familiale du requérant et l'intérêt général qui serait défendu par la partie défenderesse.

Par ailleurs, la situation médicale du requérant est totalement minimisée, de manière choquante, par la partie adverse. Aucune mention n'est faite des problèmes médicaux dont le requérant souffre (migraines ophtalmiques, douleurs lombaires, problèmes urologiques, et graves troubles psychologiques - PTSD -) et la partie adverse se permet de dire que les attestations et rapports médicaux « zijn niet recent » alors que certains sont datés de moins d'un mois avant la date d'introduction de la demande 9bis et que, pour rappel, le requérant est sans domicile fixe et ne peut donc pas être suivi adéquatement au niveau médical.

La partie adverse devait tenir compte de ces éléments et y répondre dans la décision attaquée.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, qui prévoit que «lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné », a été violé de manière patente.

En outre, les articles 3 et 8 de la CEDH et les articles 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE ont également été violés.

Enfin, la motivation n'étant pas adéquate, la partie adverse a violé son devoir de motivation au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15.12.1980, ainsi que l'ensemble des principes de bonne administration visés au moyen.

B.4. Quatrième branche

2.8.

La partie adverse ne peut ignorer que le requérant, étant reconnu apatride en droit belge, ne dispose plus d'un « pays d'origine », c'est-à-dire une autorité étatique à laquelle il est lié au sens juridique du terme.

En outre, les requérants rappellent qu'il n'existe aucun Etat palestinien et qu'aucun poste diplomatique belge ne se trouve dans les territoires palestiniens. Si, par impossible, le requérant parvenait à remettre les pieds dans les territoires palestiniens, il serait de toutes façons dans l'impossibilité matérielle d'y introduire une demande d'autorisation de séjour dans la mesure où la Belgique ne possède pas de poste diplomatique dans ces territoires (il faut aller en Israël).

A nouveau, la partie adverse ne pouvait l'ignorer.

Pour le surplus, la partie adverse devait savoir que le requérant vit sur les routes et dans les rues depuis plus de 20 ans et a toujours vécu en Europe depuis lors. Surtout, il réside sur le territoire belge depuis 2009 (il a seulement été quelques jours en Suède et en Allemagne où il a introduit des demandes d'asile et a été renvoyé en Belgique).

Au vu de cette situation, du profil et des conditions de vie de la partie requérante, il ne peut raisonnablement être soutenu par la partie adverse que le requérant ne se trouve pas dans des circonstances exceptionnelles l'empêchant de s'adresser à une autorité étatique étrangère en vue d'introduire une demande d'autorisation de séjour en Belgique.

Au vu de l'ensemble de ces éléments, qui ne pouvaient être ignorés par la partie adverse dans la mesure où ils figurent soit explicitement dans le dossier administratif, la partie adverse ne pouvait se contenter de stipuler que les requérants n'ont qu'à introduire les démarches en vue d'obtenir des documents de voyage afin d'y lever les autorisations nécessaires, sans s'interroger plus avant sur les conséquences concrètes qu'impliquent la qualité d'apatride sur ces démarches.

Comme expliqué ci-dessus, exiger une preuve impossible à obtenir ne peut être toléré et la charge de la preuve en l'espèce doit être considérée comme renversée au vu des nombreux documents déposés par le requérant et surtout au vu de sa situation de vulnérabilité et de dénuement extrême. Le requérant s'en réfère à ce sujet aux développements sur la charge de la preuve en matière d'asile, qui auraient dû être appliqués en l'espèce au vu du statut d'apatride du requérant et de sa vulnérabilité extrême (cf. not. arrêt CEDH, Singh et A. c/ Belgique, 2 octobre 2012 + UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 décembre 1998, disponible sur <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>)

La motivation de la décision attaquée fait totalement fi du statut d'apatride du requérant, de sa vulnérabilité (administrative, physique et mentale) et de la conséquence directe qui y est liée, à savoir que le requérant n'a aucun état auquel s'adresser.

Sur ce point, les requérants s'en réfèrent largement au point 4.1.2. de l'arrêt n°173.926 du 02.09.2016 de Votre Conseil, prononcé dans une affaire largement similaire.

Partant, la partie adverse a manifestement violé son devoir de motivation au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15.12.1980. Elle a aussi violé l'ensemble des principes de bonne administration visés au moyen.

B.5. Considérations finales - communes à toutes les branches

2.9.

Si, par impossible, la partie défenderesse déclare qu'elle ignorait l'existence de certains éléments visés dans le présent recours, il convient néanmoins de les prendre en considération dans le cadre de la présente procédure.

En outre, le requérant dépose un document des autorités palestiniennes en Belgique, qui prouve qu'en 2013 il a bien fait les démarches en vue d'obtenir un passeport palestinien depuis la Belgique, ce qui semble être remis en cause de manière tout à fait malhonnête et fantaisistes par la partie adverse dans la décision attaquée (alors même qu'un mois à peine avant la délivrance du passeport, le requérant avait fait l'objet d'un contrôle administratif en Belgique !).

Afin d'assurer aux requérants un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH, et étant donné qu'un renvoi vers son pays d'origine emporterait un risque de violation de l'article 8 de la CEDH, il convient en effet de prendre ces éléments en compte.

Jugé par la Cour Européenne des Droits de l'Homme (arrêt du 20 décembre 2011, YOHEICALE MWANJE c. Belgique) :

« 105. La Cour rappelle que compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 exige un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 et implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir un redressement approprié (Jabari c. Turquie, no 40035/98, §§ 48 et 50, CEDH 2000-VIII, M.S.S. précité, §§ 293 et 387, M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, § 127, 26 juillet 2011). 106. La Cour constate qu'en l'espèce l'évaluation du risque encouru sous l'angle de l'article 3 de la Convention en raison de l'état de santé de la requérante a été envisagée dans le seul cadre de la procédure de demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales prévue par l'article 9ter de la loi sur les étrangers. Il s'agit d'une procédure spécifique confiée à l'OE dans laquelle un fonctionnaire médecin est consulté afin de déterminer si l'état de santé des demandeurs est tel qu'il entraîne un risque sous l'angle de l'article 3 de la Convention si aucun traitement adéquat n'existe dans leur pays d'origine.

La Cour constate que l'avis du fonctionnaire médecin sur lequel se fonde la décision de l'OE du 12 janvier 2010 refusant la régularisation de la requérante pour raisons médicales énumère une série d'informations et de considérations générales sur la disponibilité des ARV au Cameroun et contient une description des infrastructures médicales qui les dispensent. Au moment de prendre cette décision, les informations dont disposait le service médical de l'OE se limitaient au fait que la requérante était atteinte par le VIH, qu'elle avait pris et arrêté une trithérapie et que son taux de CD4 s'élevait à 254 par mm3 de sang en décembre 2009. Aucun examen médical n'ayant encore été mené à son terme en vue de faire le point sur l'évolution de l'affection de la requérante, le fonctionnaire médecin ignorait le type de traitement dont elle avait besoin. Ce n'est, en effet, que le 9 février 2010 que des examens ont été menés à l'initiative des autorités belges en vue de déterminer le traitement adéquat et le 26 février 2010 que l'OE a été informé par l'Institut des maladies tropicales de ce que la requérante avait développé des résistances et du traitement adéquat. Saisi d'un recours en annulation contre la décision de l'OE, le CCE a ensuite considéré, dans son arrêt du 19 avril 2010, que l'OE avait correctement motivé sa décision compte tenu des informations disponibles au moment de rendre sa décision.

107. Dans ces conditions, la Cour est forcée de constater que les autorités belges ont tout simplement fait l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante pour conclure à l'absence de risque sous l'angle de l'article 3 en cas de renvoi au Cameroun et poursuivre la procédure d'éloignement décidée le 17 décembre 2009.

La Cour en conclut que la requérante n'a pas bénéficié d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention et qu'il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 ».

La jurisprudence précitée de la Cour Européenne des Droits de l'Homme doit être appliquée par analogie en l'espèce.

Par conséquent, il convient de prendre en compte les éléments invoqués par les requérants à l'appui de leur demande.

2.10.

Au vu de l'ensemble des considérations ci-dessus, il apparaît que la décision attaquée n'a pas été prise avec soin et que la partie adverse n'a manifestement pas dûment pris en compte l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Partant, la partie adverse a violé l'ensemble des principes généraux de bonne administration visés au présent moyen, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

La partie défenderesse a également violé l'ensemble des dispositions de droit européen et international visées au présent moyen.

Elle a enfin violé l'article 9bis et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

La décision attaquée doit être annulée.

La deuxième décision attaquée, étant l'accessoire de la première, doit également être annulée. »

3.2. De eerste bestreden beslissing vormt het antwoord op de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 25 juni 1980.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

Het is aan de verzoeker om buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer hij een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Hij moet in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem

verhinderen de verblijfsaanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het komt hem concreet toe aan te tonen waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen in navolging van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van de pertinente elementen in het dossier, niet op alle argumenten heeft geantwoord en bijgevolg niet afdoende heeft gemotiveerd. Hij vermeldt in dit kader de e-mails die werden verstuurd op 8 februari en 5 augustus 2019 en verwijst naar zijn precarie situatie en ontberingen van de laatste jaren, zijn psychische en fysieke gezondheidstoestand en de medische stukken die hij voorlegde alsook naar zijn privé- en gezinsleven in België.

Zoals hierna zal blijken, kan verzoekers betoog niet worden bijgetreden.

3.4. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met voormelde e-mails waar verzoeker verwees naar zijn erkenning als staatloze door middel van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 19 december 2017, naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012 en het arrest nr. 244.986 van 27 juni 2019 van de Raad van State.

In het bijzonder antwoordt de verwerende partij op deze argumenten als volgt:

“Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 19.12.2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het feit dat betrokkene als staatloze werd erkend en aldus niet over enige nationaliteit beschikt, betekent niet dat hij geen verblijf meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen verblijven in een land waar hij reeds verbleef; m.n. de Verenigde Arabische Emiraten, Egypte of enige ander land waar betrokkene reeds verbleven heeft. Zo stelt het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dat betrokkene zelfs in Bulgarije en Zwitserland zou gewoond hebben. De studie van het administratief dossier toont echter geen duidelijkheid inzake waar betrokkene nu wel of niet wettig heeft verbleven. De studie van het administratief dossier heeft wel aangetoond dat betrokkene nog steeds contact onderhoudt met zijn vader die in Sinaï in Egypte leeft. Betrokkene toont niet aan dat hij aldaar niet zou kunnen verblijven. Ook het feit dat op het paspoort (voorgelegd bij zijn zevende asielaanvraag) ‘Ramallah’ staat als plaats van afgifte doet vragen rijzen omtrent betrokkenes verblijfplaats in 2013. Betrokkene heeft toen echter verklaard dat zijn paspoort afgeleverd werd te Brussel maar bij de vraag waarom dit dan niet vermeld werd op zijn paspoort verklaarde hij dat hij een document heeft moeten aftekenen dat zijn paspoort in Brussel werd afgeleverd. Bij de vraag of hij hiervan een bewijs kan voorleggen stelde hij dat hij dat niet had maar dat hij dit wel zou kunnen bekomen. Betrokkene werd daarop de mogelijkheid geboden om dit document te bekomen van het consulaat maar dit werd nooit door betrokkene voorgelegd. Kortom, betrokkene toont niet aan dat hij dit paspoort in Brussel heeft bekomen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene niet zou kunnen verblijven in een ander land van gewoonlijk verblijf teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Tot slot wordt ook nog verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en van 2012. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen in zijn geboorteland of in Egypte (supra) of enig ander land waarmee hij banden zou hebben zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie.

Ook de verwijzing naar een rapport van het UNHCR kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het UNHCR doet enkel aanbevelingen. Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene geen buitengewone omstandigheden aantoont en zijn aanvraag kan aldus in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren."

In deze motieven kan worden gelezen dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker het statuut van staatloze werd toegekend. Dit wordt integendeel uitdrukkelijk meermaals erkend in de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt wel dat deze omstandigheid op zich niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker, bij gebrek aan een specifieke verblijfsprocedure voor erkende staatlozen, onderworpen is aan de algemene verblijfsreglementering. Dit laatste is in overeenstemming met artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder benadrukt de verwerende partij dat het Grondwettelijk Hof zich in zijn arresten van 2009 en 2012 slechts heeft uitgesproken over de situatie van erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben.

De verwerende partij wijst erop dat het gegeven dat verzoeker niet over enige nationaliteit beschikt, niet betekent dat hij geen verblijf meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf. De verwerende partij concludeert, na een uitgebreide bespreking van de elementen in het administratief dossier, dat verzoeker niet aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen verwerven in een land waar hij reeds verbleef. Bijgevolg kan het enkele gegeven dat verzoeker als staatloze werd erkend niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen verblijven in een ander land van gewoonlijk verblijf om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Verzoekers betoogt dat het onmogelijk is om aan te tonen dat hij geen verblijfstitel heeft in de andere landen van de wereld en dat de bewijslast in zijn hoofd excessief en onmogelijk is, mist feitelijke grondslag. Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat hij voor elk ander land in de wereld moet aantonen dat hij er geen verblijfstitel heeft. Wél wordt terecht in lijn met de arresten van het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat verzoeker niet aantoont "dat hij niet zou kunnen verblijven in een land waar hij reeds verbleef; m.n. de Verenigde Arabische Emiraten, Egypte of enige ander land waar betrokkene reeds verbleven heeft", zoals Bulgarije en Zwitserland. De bewijslast geldt aldus enkel ten aanzien van landen waar verzoeker eerder verbleven heeft.

Verzoeker stelt nog dat hij reeds 20 jaar op straat leeft, zonder land van gewoonlijk verblijf en niet in het bezit van enige verblijfstitel voor enig land ter wereld, maar met deze algemene bewering slaagt hij er niet in de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat de bewijslast in zijn geval moet worden omgekeerd, rekening houdend met zijn kwetsbaarheid en zijn levensomstandigheden, gaat hij er aan voorbij dat hij als erkend staatloze onderworpen blijft aan de algemene verblijfsreglementering. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op verzoeker. Zoals reeds vermeld, heeft de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betrekking op erkende staatlozen die aantonen dat zij geen wettig en duurzaam verblijf kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om van verzoeker te vragen dat hij aantoont dat hij niet zou kunnen verblijven in een ander land waar hij reeds verbleef, alvorens het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te nemen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die het in zijn geval onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem

geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Tevens merkt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing terecht op dat er vragen rijzen over verzoekers verblijfplaats in 2013 nu het paspoort 'Ramallah' vermeldt als plaats van afgifte en verzoeker niet aantoont dat hij dit paspoort in Brussel heeft verkregen, zoals hij beweert.

Heden voegt verzoeker een stuk nr. 7 bij zijn verzoekschrift dat een attest betreft van de Palestijnse missie bij de Europese Unie waarin wordt verklaard dat het betrokken paspoort wel degelijk in Brussel werd gevraagd en afgeleverd. De Raad stelt vast dat dit document niet aan de verwerende partij werd voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag van 25 juni 2018 noch werd overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing hetgeen impliceert dat hij niet bevoegd is om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens waarover de verwerende partij, blijkens het administratief dossier, niet kon beschikken. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen op grond van deze nieuwe gegevens.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanhaalt dat er op het Palestijnse grondgebied geen Belgische diplomatieke post zou zijn, dat hij zich naar Israël zou moeten begeven en dat hij meer dan 20 jaren in Europa zou rondzwerven, stelt de Raad vast dat dit opnieuw elementen zijn die verzoeker in zijn verblijfsaanvraag van 25 juni 2018 niet heeft ingeroepen. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierop niet te hebben geantwoord.

3.5. Wat betreft het verwijt dat geen rekening werd gehouden met verzoekers precarie situatie, zijn levensomstandigheden en zijn ontberingen van de laatste jaren, stelt de Raad, na nazicht van het administratief dossier, vast dat verzoeker deze elementen in zijn verblijfsaanvraag van 25 juni 2018 niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

3.6. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand en de medische stukken die werden gevoegd bij zijn verblijfsaanvraag van 25 juni 2018, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en als volgt heeft gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat hij ernstig ziek zou zijn, dat hij zou lijden aan verschillende ziektes zowel fysiek als psychologisch. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De door betrokkene voorgelegde (sommige medische stukken) d.d. 27.03.2018, d.d. 27.04.2018, d.d. 06.04.2018, d.d. 29.03.2018, d.d. 28.05.2018 en 30.05.2018 zijn niet recent en nergens wordt gesteld dat betrokkene niet zou kunnen reizen omwille van een medische reden. Zijn asielparcours en omzwervingen naar Zweden, Italië en Duitsland doet bovendien zwaar vermoeden dat betrokkene geen enkel probleem heeft om te kunnen reizen. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren."

In een synthesesnota van 8 augustus 2019 die zich in het administratief dossier bevindt, wordt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgesteld: *"Gezondheidstoestand: → geen recente medische stukken waaruit reizen onmogelijk zou blijken."*

Verzoeker uit kritiek op het feit dat de verwerende partij deze medische stukken als niet recent bestempelt terwijl sommige stukken dateren van een maand voor het indienen van de verblijfsaanvraag op 25 juni 2018. Deze kritiek, ongeacht of ze terecht is, gaat echter voorbij aan de determinerende vaststelling in de eerste bestreden beslissing, met name dat uit de medische stukken niet blijkt dat de verblijfsaanvraag niet in het land van gewoonlijk verblijf kan gebeuren. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn medische situatie op 'choquerende wijze' wordt geminimaliseerd. Met dit betoog weerlegt hij niet concreet de bevinding dat nergens wordt gesteld dat hij niet zou kunnen reizen omwille van een medische reden en dat zijn verleden doet vermoeden dat hij geen enkel probleem heeft om te reizen. Evenmin toont hij met dit betoog aan dat deze bevindingen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ontoereikend, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij, na rekening te hebben gehouden met de medische stukken, ten onrechte zijn gezondheidstoestand niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschouwt noch

als een omstandigheid die in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het nemen van een verwijderingsbeslissing verhindert.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 en 4 van het Handvest, stelt de Raad vast dat hij niet concreet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissingen werden geschonden, zodat het middel in die mate dan ook niet dienstig is. In zoverre verzoeker de aangevoerde schending van deze rechtsregels verbindt aan zijn betoog inzake zijn gezondheidstoestand en de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven werd besproken.

3.7. Wat betreft verzoekers privéleven en zijn verblijf van tien jaar in België, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoeker in België en als volgt heeft gemotiveerd: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al sinds enkele jaren in België zou verblijven, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij Engels, Frans en een beetje Nederlands zou spreken- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de rechtspraak van de Raad van State die reeds heeft gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de verwerende partij op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker maakt met zijn summier betoog niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht. Verzoeker zet niet concreet uiteen waarom zijn langdurig verblijf en integratie in België het hem onmogelijk maken om tijdelijk terug te keren en zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in een land van gewoonlijk verblijf. Door niet concreet aan te geven waarom deze elementen in zijn geval wél moeten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde motivering en toont hij niet aan dat de verwerende partij een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in voormeld artikel 9bis heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker buiten zijn verblijf in België, zijn integratie en het feit dat hij Engels, Frans en een beetje Nederlands spreekt, in zijn verblijfsaanvraag geen andere elementen heeft ingeroepen die betrekking hebben op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in zijn verzoekschrift verschaft verzoeker geen verdere uiteenzetting over zijn voorgehouden privéleven.

Wat betreft verzoekers voorgehouden gezinsleven in België, stelt de Raad vast dat hij nergens in zijn verblijfsaanvraag melding heeft gemaakt van een gezinsleven, laat staan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in zijn verzoekschrift toont verzoeker het bestaan van zulk gezinsleven niet aan.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij met enig beschermenswaardig gezins- en privéleven rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen of daaromtrent enige afweging diende te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101), quod in casu.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen.

Voorts blijkt uit de eerste bestreden beslissing genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen aangehaald in de aanvraag van 25 juni 2018 alsook dat zij hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoeker toont verder niet aan met welke concrete omstandigheid, element of stuk de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft overschreden of dat zij dit wetsartikel heeft geschonden. Een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 1, 4 en 7 van het Handvest. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES